

Kostelec nad Černými lesy

Zrušený třídní výlet do Frýdlantského výběžku se dá v korona době nahradit těžko. Přesto jsme se o to alespoň pokusili výletem do **Kostelce nad Černými lesy**. Podhůří Jizerských hor to sice není, ale příroda v okolí města vzdáleného pouhých čtyřicet kilometrů od Prahy je podobně kopcovitá a to místy až dramaticky, fyzickou dokáže pořádně prověřit.

Po necelé hodině jízdy ranním autobusem jsme v „Kostelci“ na **Náměstí Smiřických**. Město nás vítá jasnou oblohou ale náhorní rovina na které leží je otevřena pořádnému fukéri snad ze všech stran. Náměstí, jak to již bývá je ve středu města, ale tady navíc, vzhledem k historickým souvislostem, je celé jádro města také **Památkovou zónou**. Dnešní kronika bude takovým foto-průvodcem našeho putování městem a okolní přírodou.

Pietní vzpomínka podlým kostelečákům v první světové válce doprovázená zajímavým povídáním

Dominantou náměstí je kostel Svatých Andělů Strážných, zajímavý nejen svým vysvěcením ale i architekturou, velkými okny nastavenými světlu. Měli jsme možnost nahlédnout dovnitř, ranní sluníčko kostel doslova rozsvítilo.

Na náměstí nechybí rozcestník Klubu českých turistů. Nabízí pořádné výšlapy, my se ale napřed chceme podívat k zámku, největší dominantě města. Nezbytná desinfekce rukou a vyrážíme.

Historie těchto míst sahá dle pověsti až do doby knížat Přemyslova rodu. Slavníkovec svatý Vojtěch tu zbudoval opevněný kostelík jenž měl chránit cestu z Prahy na Kouřim. Brzy na to se již objevují pověsti o vzniku města a královského hradu.

Gotický hrad v roce 1549 vyhořel a díky této události začala jeho přestavba na renesanční zámek. Posléze další majitel **Jaroslav Smiřický** nechává stavbu upravit po vzoru italských kastelů ve čtyřkřídlý dvoupatrový objekt se čtyřmi nárožními věžemi.

Když se Smiřický znelíbil císaři, získávají panství i se zámkem natrvalo **Lichtenštejnové**. Tady se sluší zmínit šlechtičnu, vévodkyni **Marii Terezii savojskou-lichtenštejnskou**, ženu s pověstí svatosti. Pro své poddané vytvořila zcela ojedinělý sociální systém a to ona zámek nechala barokně upravit.

Zámek je v dnešní době veřejnosti nepřístupný (užívá jej lesnická fakulta české zemědělské univerzity v Praze) ale brána byla otevřená a ve vstupu nám nikdo nebránil tak jsme vešli.....

Prohledli jsme si rozlehlé první i druhé nádvoří i zajímavou krytou chodbu, unikátní řešení které spojuje zámek s goticko renesanční zámeckou kaplí svatého Vojtěcha

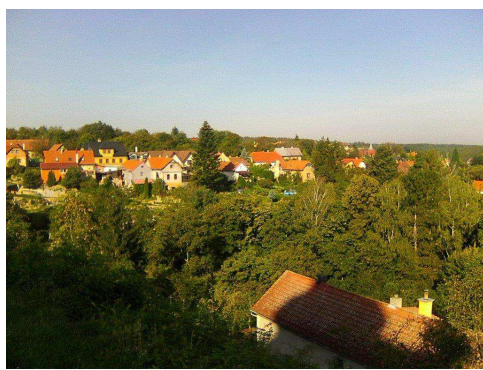

Potom jsme zámek obešli, na to by neměl nikdo zapomenout, z jeho hradeb je neuvěřitelný rozhled do krajiny, krajiny která vlastně dala městu název „nad Černými lesy“. Zdánlivě nekonečné lesy jsou za slunečného počasí jaké je dnes krásně zelené ale když se podmračí asi opravdu působí černě.

Z vyhlídky je ale dobré podívat se také do blízkého okolí zámku, upoutají dva komíny, industriální památky, starou továrnu přeměněnou na muzeum hrnčířství a zrušený kostelecký pivovar přeměněný na muzeum pivovarnictví.

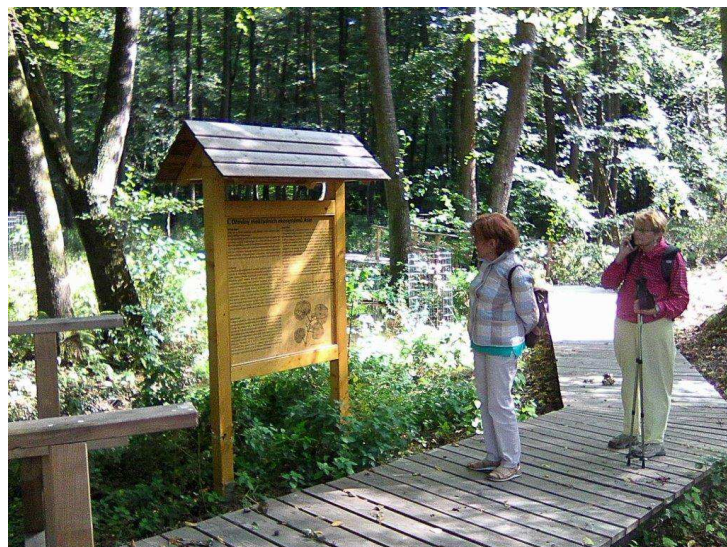
Opouštíme areál zámku s tím že je ve výborném stavu, všude pořádek, upravená zeleň, nebývá tomu tak vždy, vždyť ve vlastnictví státu je již od doby pozemkové reformy, kdy byl Lichtenštejnům vyvlastněn. Některé státní majetky dopadly mnohem hůře.

Od zámku do přírody nás vede Lázeňská ulice, proč lázeňská se nám zjistit nedaří, nabízí však pohledy do upravených zahrádek, do širokého okolí i na tento monstrózní a jistě řádně drahý motocykl který se Marii naštěstí nepodařilo nastartovat.

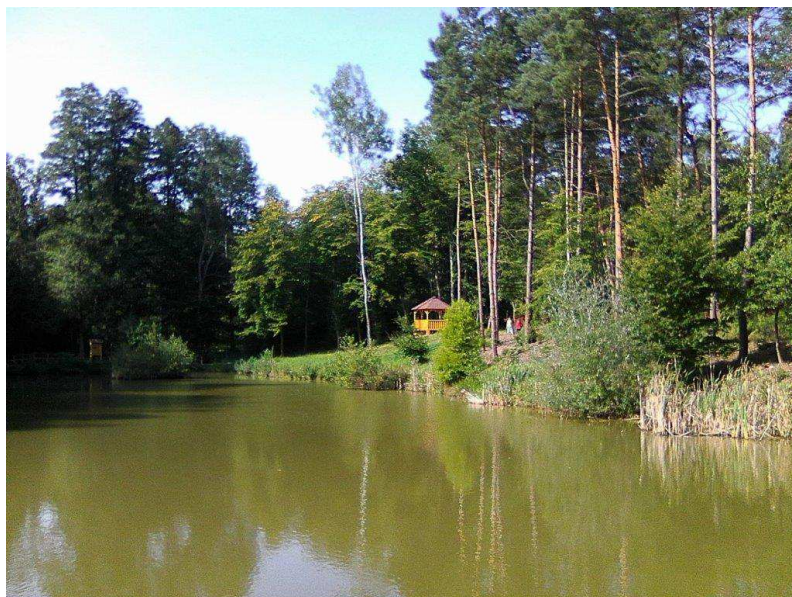

Nečekaně prudkým svahem se dostáváme mimo město k Jalovému potoku a do lesa. Žlutá turistická značka by nás měla asi po třech kilometrech dovést do Peklovského údolí k bývalým mlynářským samotám.

Jsme na místě. V Peklovském údolí byla nedávno vytvořena zajímavá stezka mokřadních ekosystémů. Po dřevěných chodnících nad mokřinou sycenou potůčky a vodou z rybníka se tady prochází podle panelů s nejrozumnějšími přírodními zajímavostmi, od nás i z celého světa.

Údolím prochází také část bývalé Lichtenštejnské cesty vzniklé v polovině 19. století která spojovala Kostelec nad Černými lesy s Českým Brodem. Podél cesty byly tehdy vysázeny nejen naše dřeviny ale i exotické jako ořechovce, liliovníky, korkovníky, douglasky a metasekvoje. Tyto dřeviny dnes dosahují úctyhodného stáří a rozměrů. Naučná stezka obchází tento pěkný rybník a končí u nového altánu.

Jsme přesně v polovině cesty, proč si neodpočinout na tak skvělém místě a ještě s takovým výhledem

Konec lenošení čeká nás výstup na nejvyšší lesní vrchol v okolí Kostelce, na Trůbu 350m.n.m. Dobré čtyři kilometry nevyjdeme z lesa. Je sice docela sucho, přesto takové úlovky vždycky potěší.

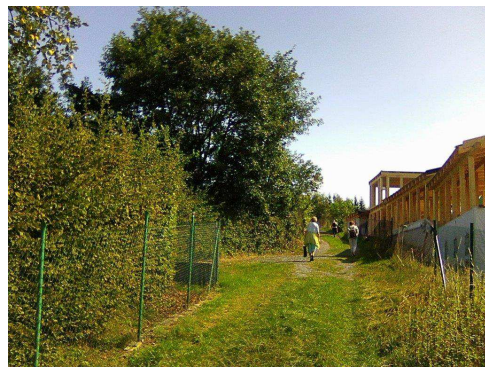
Dodržujeme rozestupy.....

Vrchol Trůby jsme po dalších čtyřech kilometrech nechali za sebou a napojili se na turistickou červenou. Borovicovým mlázím nás vede lesní cestička na zajímavé místo k Památníku posledního jelena.

Poslední jelen byl v místním polesí uloven v roce 1876

Ten krásný hříb co drží Jarmila v ruce byl ovšem uloven dnes 17. září 2020 a doufejme že nebyl poslední. Od památníku na nás čekaly poslední dva kilometry k náměstí. Na mapě vypadaly pohodově, skutečnost byla jiná. Napřed jsme klesali lesem spoustu výškových metrů abychom nejméně ty stejné metry šplhali do kopce pěšinkou mezi zahradami, vilkami a novými stavbami.

Ty krásné jabloně byly jako na potvoru všechny za plotem a tak jsme byli rádi když se objevily první chráněné stavby městské památkové zóny. Náměstí Smiřických s autobusovou zastávkou bylo na dohled.

Návštěva Kostelce nad Černými lesy je za námi. Že je černokostelecké okolí členité a turisticky zajímavé se potvrdilo, slibované slunečné počasí bylo také tak akorát. Co si tedy více přát?

**V Kostelci nad Černými lesy 17. září 2020.
Výlet připravili Zdenka a Mirek Bernátovi
Kroniku napsal a také fotil Mirek**

